

[Victor Gram.]

ønskeligt, et forsvarsministeren kunne have fremlagt et forslag, hvortil der på forhånd på alle væsentlige områder var almindelig tilslutning fra de demokratiske politiske partier. Nu må denne forhandling føres i det høje ting og i det kommende folketingsudvalg. Jeg håber, at mulighederne for at samle et positivt resultat må vise sig gunstigere her end i det politiske forsvarsudvalg. Om dette håb opfyldes, vil de kommende forhandlinger vise.

Jeg kan ikke nægte, at den modtagelse, enkelte dagblade har givet lovforslaget, f. eks. den kampagne, Berlingske Tidende har følt sig foranlediget til at føre, kan give anledning til nogen undren. Det kan næppe tjene noget sagligt formål temmelig direkte at antyde, at forslaget er et oplæg til en ny 9. april. En påstand af denne art ligger så langt ude i det politiske overdrev, at det næppe er umagen værd at ofre tid på dens gendrivelse. En artikel i Berlingske Tidende fra den 8. marts 1959 under overskriften „Politiske Søndagsnoter“ drager en række sammenligninger mellem det foreliggende lovforslag og det udkast til forslag, som i foråret 1957 fandt nogenlunde almindelig tilslutning i det politiske forsvarsudvalg. De resultater, bladet kommer til ved denne sammenligning, er af en sådan art, at et par kommentarer nok vil være på deres plads under denne debat. Eksempelvis siges der i artiklen — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at bringe et par enkelte citater —:

„Efter regeringsforslaget skal der nedsættes et folketingsudvalg på 11 medlemmer, som forsvarsministeren kan rådføre sig med om spørgsmål vedrørende forsvaret, og som han skal give meddelelse om „væsentlige ændringer“, som han agter at foretage i kraft af sine bemyndigelser. Men som han altså ikke behøver at rette sig efter. NATO-partiernes forslag fra 1957 havde også et forsvarsudvalg, nedsat af folketetinget, men dette udvalg havde til opgave at deltage i lovens administration. Dets beføjelser var væsentlige og ansvarlige.“
Senere i artiklen hedder det:

„...den kommende militærordning efter regeringsforslaget overlader alt til

ministerens egen afgørelse og uden nogen adgang til politisk kontrol. Han er selv herre over, hvad han vil fortælle det politiske forsvarsudvalg, som lovforslaget forudsætter, og hvad han ikke vil fortælle.“

Jeg vil personlig foretrække at tro, at den pågældende medarbejder har været dårligt orienteret om, hvad såvel lovforslaget som udkastet fra 1957 reelt indeholder. Hvad udkastet fra 1957 angår, er ukendskabet undskyldeligt — det er jo ikke offentlig tilgængeligt — men den undskyldning gælder i hvert tilfælde ikke, hvad angår det foreliggende lovforslag. Uanset at jeg som daværende medlem af det forsvarspolitiske udvalg naturligvis er bekendt med såvel udkastet fra 1957 som det dertil hørende udkast til betænkning, finder jeg det rigtigt at anmode den højtærede forsvarsminister om under debatten her at kommentere de groveste påstande i den nævnte artikel, af hvilke jeg her kun har omtalt en enkelt.

Når man ser bort fra afsporingerne i den forsvarspolitiske debat, er det særdeles ønskeligt, at vi i en offentlig debat får talt ud om de problemer, der knytter sig til vort militære forsvar, og jeg takker den højtærede forsvarsminister, fordi det er lykkedes så kort tid efter det politiske forsvarsudvalgs ophævelse at bringe forslag til en ny forsvarsordning frem til forhandling i tinget.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget og af ministerens fremsættelsestale, at overvejelserne om Danmarks forsvar må tage deres udgangspunkt i vort medlemskab af NATO, og at dette medlemskab medfører, at vort forsvar må indpasses som led i det fælles NATO-forsvar. For så vidt kan dette siges at være en selvfølge. Vi kan om et par uger markere 10 års dagen for oprettelsen af det nordatlantiske forsvarsfællesskab og for vort eget lands tilhørsforhold til dette fælles forsvar; men det kan alligevel have sin betydning at understrege, at dansk forsvar i det nordatlantiske forsvarsfællesskab har fundet sit egentlige grundlag og sin egentlige forudsætning, og at vore erfaringer i de forløbne 10 år på alle væsentlige, afgørende felter har været gunstige.

Det ligger i sagens natur, at vi inden for dette forsvarsfællesskab kun kan have be-